

שלא נשלמו למעלה ולמטה.
ואם תאמר, הרי רוחות הם, למה
לא נשלמו למעלה? אלא פיון
שלא נשלמו למטה בארץ, לא
נשלמו למעלה. וכלם באים מצד
שמאל ומכסים מעיני בני אדם,
ועומדים פנגדם להרע להם.
בשילש הם כמו מלאכי השרת,
ובשילש הם כמו בני אדם, והרי
בארוה.

אחר שנבראו רוחות [ד"א נמנו],
נשאר אדם ורוחות אחר הרמים
של נקב תהום רבה ליל השבת
ויום השבת. פיון שיצאה קדשת
היום ולא השלמו, יצאו לעולם
ומשוטטים לכל הרוחות, וצריך
העולם להשמר מהם, שהרי אז
מתעורר כל צד שמאל, ואש
הגיהנם לוהטת, וכל אותם
שבצד שמאל הולכים
ומשוטטים בעולם. ורוצים
להתלבש בגוף ולא יכולים, ואז
צריכים להשמר מהם, והתקינו
שיר של פגעים בכל שעה שפחד
שלם שרוי בעולם.

בא ראה, כשמתקדש היום
בערב שבת, ספת שלום שורה
ונפרסת בעולם. מי זו ספת
שלום? זו שבת. וכל רוחות
וסערות ושדים וכל רוחות
הטמאה, כלם נטמנים ונכנסים
בעין הרמים של נקב תהום רבה.
שהרי פיון שמתעוררת קדשה
על העולם, רוח הטמאה לא
מתעוררת אתו, וזה בורח מלפני
זה.

ואז העולם בשמירה עליונה,
ולא צריך להתפלל על שמירה
כמו שומר את עמו ישראל לעד
אמן, שהרי זה התקן ליום חל
כשהעולם צריך שמירה. אבל
בשבת נפרסת ספת שלום על
העולם, ונשמר בכל הרוחות,
ואפלו רשעי הגיהנם שמורים

ותתא. ואי תימא הא רוחין אנון אמאי לאו
(ד"א אשתלימו) לעילא, אלא כיון דלא אשתלימו
לתתא בארעא לא אשתלימו לעילא. וכלהו
מסטר שמאלא קא אתיין ומתכסין מעינא
דבני נשא וקיימי לקבלייהו לאבאשא לון.
תלת לון כמלאכי השרת. ותלת לון כבני
נשא. והא אוקמוה.

בתר דאתבריא רוחין (ד"א ל"ג אפטרין) אשתארו
אנון רוחין בתר רחייא דנוקבא
דתהומא רבא ליליא דשבתא ויומא דשבתא,
פיון דנפק קדושתא דיומא ולא אשתלימו,
נפקו לעלמא ושטאן לכל סטריין, ובעינא
עלמא לאתנטרא מנייהו. דהא כדין כל סטר
שמאלא אתער, ואשא דגיהנם מלהטא, וכל
אנון דבסטר שמאלא אזלין ושטאן בעלמא.
ובעאן לאתלבשא בגופא ולא יכלין. כדין
בעינא לאסתמרא מנייהו, ואתקינו שיר
דפגעים בכל שעתא דדחילו דלהון שריא
בעלמא.

הא חזי, פד אתקדש יומא במעלי שבתא
ספת שלום שריא ואתפריסת בעלמא.
מאן ספת שלום, דא שבתא, וכל רוחין
ועלעולין ושדין וכל סטרא דמסאבי פלהו
טמירין ועאלין בעינא דריחייא דנוקבא
דתהומא רבא. דהא כיון דאתער קדושתא על
עלמא, רוח מסאבא לא אתער בהדיה. ודא
עריק מקמיה דדא.

וכדין עלמא בנטירו עלאה ולא בעינן
לצלאה על נטירו כגון שומר את עמו
ישראל לעד אמן. דהא דא ביומא דחול
אתתקן דעלמא בעינא נטירו. אבל בשבת ספת
שלום אתפריסא על עלמא ואתנטיר בכל
סטריין. ואפילו חייבי גיהנם נטירין אנון,

הם, והכל נמצאים בשלום - העליונים והתחתונים. ולכן בקדוש היום מברכים הפורס סכת שלום עלינו ועל כל עמו ישראל ועל ירושלים. למה על ירושלים? אלא זהו מדור של אותה סכה, וצריך לזמן את אותה סכה שנפרסה עלינו ולשרות עמנו, להיות [מגנה] עלינו כמו אם ששורה על הבנים, ולכן לא פוחדים מפל הרוחות, ולכן הפורס סכת שלום עלינו.

בא ראה, בשעה שישאל מברכים ומזמינים את סכת השלום הזאת אורחת קדושה, ואומרים הפורס סכת שלום, אז קדשה עליונה יורדת ופורסת כנפיה על ישראל, ומכסה אותם כמו אם על הבנים. וכל המינים הרעים מתכנסים מהעולם, וישראל יושבים תחת קדשת רבונם. ואז סכת השלום הזו נותנת נשמות חדשות לבניה. מה הטעם? משום שבה שריות הנשמות [ס"א שאז זמן חווי, ונקלת נשמות וכן שורות בה] וממנה יוצאות. וכיון ששורה ופורסת כנפיה על בניה, מוריקה נשמות חדשות לכל אחד ואחד.

עוד אמר רבי שמעון, על זה שנינו, שבת דגמא של עולם הבא היא. כף זה ודאי. ועל זה שמטה ויובל דגמא זה בזה. ושבת ועולם הבא כף הוא. ואותה תוספת נשמה, מסוד של זכור היא באה על סכת השלום הזאת שלוקחת מהעולם הבא. והתוספת הזאת נותנת לעם הקדוש. ובאותה תוספת הם שמחים, ונשפכים מהם כל דברי החל, וכל צער וכל הצרות, כמו שנאמר (ישעיה יד) ביום הניח ה' לך מעצבך ומרגוזך ומן העבדה הקשה וגו'.

וכלא בשלמא אשתכחא עלאין ותתאין, ובגין כף בקדושא דיומא מברכין הפורס סכת שלום עלינו ועל כל עמו ישראל ועל ירושלים. אמאי על ירושלים, אלא דא היא מדורא דהיא סכה. ובעינא לזמנא להיא סכה דאתפרסת עלנא ולמשרא עמנא ולמהוי (ד"א מנינא) עלנא כאמא דשרייה על בנין, ובגין דא לא דחלין מפל סטרין, ועל דא הפורס סכת שלום עלינו.

תא חזי, בשעתא דישאל מברכין ומזמינין להאי סכת שלום אושפיזא קדישא ואמרי הפורס סכת שלום, כדין קדושתא עלאה נחתא ופריסת גדפהא עליהו דישאל ומכסיא לון כאמא על בנין, וכל זינין בישין אתפנישו מעלמא, ויתבי ישראל תחות קדושתא דמאריהון, וכדין דא סכת שלום זיהב נשמתין חדתין לבנהא, מאי טעמא בגין דביה נשמתין שריין (ס"א רבין ומן וינא ונבלת נשמתין ובה שריין) ומינה נפקין. וכיון דשריא ופריסת גדפהא על בנהא. אריקת נשמתין חדתין לכל חד וחד.

תו אמר רבי שמעון על דא תנינן שבת דוגמא דעלמא דאתי איהו, הכי הוא ודאי, ועל דא שמטה ויובל דוגמא דא בדא. ושבת ועלמא דאתי הכי הוא. והוא תוספת דנשמתא מרזא דזכור קא אתיא על האי סכת שלום דנטיל (דף מח ע"ב) מעלמא דאתי ודא תוספת יתבת לעמא קדישא. ובהוא תוספת חדאן ויתנשי מנייהו כל מלין דחול וכל צערין וכל עאקין כמה דאת אמר (ישעיה יד) ביום הניח ה' לך מעצבך ומרגוזך ומן העבדה הקשה וגו'.